

Morten Østergaards tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Morten Østergaard
Formand for Radikale Venstre

Dato

19. september 2020

Sted

Streamet fra Nyborg

Omstændigheder

På grund af coronakrisen blev landsmødet streamet fra Nyborg.

DANMARK PÅ SPORET!

Den sidste torsdag i august – en solrig sensommertid – besøgte jeg mit gamle gymnasium i det nordlige Aarhus. Klokken var 8. Og det burde have været en helt almindelig dag. Men det var det ikke. Det var den første dag.

Coronaudbruddet i Aarhus havde udsat elevernes skolestart. De havde demonstreret på Rådhuspladsen. For det gav ingen mening, at de måtte gå på bar. Men ikke i skole.

Men nu var det nu. Og jeg tør godt sige, at smilene var bredere, skridtene lettere og optimismen større, end jeg længe har set – selv på Risskov Gymnasium. Eleverne havde glædet sig. De var tilbage.

Jeg gik en tur med nogle af eleverne. Som jeg har gjort de seneste uger med folk over hele landet. Og spurgte: Hvad er meningen? Hvad drømmer I om? Og hvad er jeres største bekymring?

Astrid sagde: ”Jeg synes, det er et problem, at politikerne siger en masse ting om klima, men ikke gør noget. Jeg drømmer om, at vi som land begynder at tage klimakrisen seriøst.”

Jeg tror, Astrids ord rummer en større sandhed. I hvert fald kunne Megafon forleden fortælle, at det, der bekymrer danskerne mest, er netop klimaforandringer og naturligvis sundhed.

Det fortæller os to ting.

For det første, at den virus som i foråret virkede som en uhyggelig og uovervindelig fjende, den kan bringes under kontrol, når vi bruger vores sunde fornuft og passer på hinanden. Vi undgik skrækscenarierne.

Og nu stiger smittetallet så igen. Og vi må hver især gøre, hvad vi kan for at begrænse smitten. Spritte af. Holde afstand. Bruge mundbind. Og lade den sunde fornuft råde, som vi gør i dag, hvor vi finder veje til et landsmøde uden smitterisiko.

For når fornuften råder, vokser tilliden.

Og det er min anden pointe. Når klimaforandringerne bekymrer Astrid og os andre så meget, er det jo også sund fornuft. Klimakrisen ER her. Undskyldningernes tid er forbi. Vi skal handle.

Og jeg har det som gymnasieleverne den torsdag i august.

Jeg smiler, fløjter, ja, næsten danser ved tanken om at kaste os over det, der giver allermost mening: at skabe det grønne velfærdssamfund, som er blevet vores generations lod. Den sidste generation, der stadig kan gøre en forskel. Vi skal have Danmark på sporet. Mod en grøn fremtid.

Så hvad er første skridt?

Vi skal lægge en samlet grøn og økonomisk ansvarlig plan for, hvordan Danmark kommer på sporet. En plan, der river alle de falske modsætninger itu, så vi ikke skal vælge mellem sundhed, klima og styr på økonomien.

En plan, som viser, at vi mener det alvorligt, når vi siger, at vi vil udlede mindre CO₂. Ikke i en fjern fremtid, men nu og her og i de næste fem år.

En plan for Danmark på sporet skal sikre, at vi ikke vågner op om få år og opdager, at vi mangler kollegaer. At vores ældre og syge mangler omsorg, at

børnene mangler pædagoger og lærere – så velfærdens frontpersonale ikke skal løbe endnu stærkere end i dag.

Allerede i foråret var der tusindvis af forgæves forsøg på at ansætte flere social- og sundhedshjælpere.

Og problemet er det samme på fabrikken. Vi står til at mangle 40.000 faglærte i 2025.

Hvis ikke vi er mennesker nok i arbejde, og som bidrager i Danmark, så har vi ikke råd til hverken at investere nok i den grønne omstilling eller tage os godt nok af børnenes opvækst og uddannelse og de sårbare og udsatte i vores samfund.

Og hvis ikke vi forstår, at økonomiske planer fra nu skal være grønne for at være ansvarlige, så når vi ikke vores mål.

Så svigter vi det håb, der er skabt hos Astrid og alle de andre på tværs af generationer, som siger, at klimakrisen skal tackles nu.

Men der er også andre bekymringer, der lurser.

På min tur rundt i landet mødte jeg et menneske, som gjorde stort indtryk:

En skoledreng fra et af de barske kvarterer i Danmark. Tidligt i livet rodet ud i problemer. Smidt ud af adskillige skoler. Ballademager. Et liv på vej af sporet.

En stereotyp for nogen. ”Indvandrerdreng” – selvom han aldrig har boet andre steder end her i Danmark.

Men et menneske for mig. Han fortalte om sin opvækst. I et kvarter, hvor man ikke selv bestemmer, om man vil lave ballade. Og hvor man aldrig slipper ud af de kriminelle cirkler, hvis først man er trådt ind.

Hans historie berørte mig dybt. Og han er nu med den rette hjælp på sporet af at kunne få sin afgangseksamen fra folkeskolen og kæmper hver dag for at få

chancen, for at se frem til et liv som de fleste unge i Danmark.

Det er bemærkelsesværdigt, hvordan selv statsministeren bruger drenge som ham til at skabe et ”os” og ”dem”.

Danmark bliver jo mere trygt for os alle af, at han ser sig som en del af det store ”os” – fremfor at landets ledere – uanset hvad han gør – synes, han hører til ”dem”, der laver ballade i s-toget.

Vi svigter unge som ham, og vi snyder os selv, når vi i stedet for at række ud sætter skel. Når vi ikke tager fat på at løfte op, men bare taler ned.

Vores kamp er imod de kyniske kriminelle. Og for, at de børn ved, at det nytter at komme på sporet.

”Vi kan godt lege, at der ikke er forskel på mænd og kvinder. Det kan vi godt. Det er bare ikke rigtigt.” Sådan sagde Sofie Linde og kickstartede hele MeToo-diskussionen i Danmark. Siden er andre fulgt efter. I medierne og i politik. Og fra vores rækker.

Mange siger jer tak. Men vi skylder jer mere end tak. Vi skylder jer handling og erkendelse.

Fordi sandheden er jo, at vi ved, I har ret.

At selvom vi alle sammen i dag tager hatten af for de modige kvinder, der har stillet sig frem og fortalt om kulturen i medieverdenen og den politiske verden, så ved vi det jo godt selv i forvejen.

Vi har en fælles opgave med at få ryddet op i den sexistiske kultur, der alt for mange steder stadig hersker.

Vi starter med os selv. Og sætter en undersøgelse i gang af os selv i Radikale Venstre. En undersøgelse, der skal afdække omfang og karakter af den sexisme, som vi ved også findes hos os.

Jeg tror, det her er et vendepunkt i forhold til ligestilling i Danmark.

Jeg ved i hvert fald med mig selv, at det bliver et vendepunkt for os i Radikale Venstre.

At vi alle sammen vedkender os ansvaret for, at det har været sådan – også med de ting, vi i dag ikke kan lave om. Og vi påtager os ansvaret for, at det nu bliver lavet om.

Den 8. september brændte flygtningelejren Moria på Lesbos ned til grunden.

Jeg har besøgt Moria flere gange. Det var slemt. Allerede dengang.

Med den erindring talte jeg i sidste uge med Kamma, der er teamleder for Læger Uden Grænser i lejren.

Kamma kalder stedet for helvede på jord.

12.000 mennesker står nu uden et sted at gå hen. Heriblandt mange uledsagede børn. De mangler helt basale fornødenheder. Men mest af alt mangler børnene en far og mor til at passe på dem. Regeringen har indtil nu afvist, at vi kan huse børn fra lejren.

Men selvfølgelig – selvfølgelig – skal Danmark tage imod børn i nød. Når Norges centrum-højre regering kan. Og Tysklands konservative kansler kan. Mon så ikke også danske socialdemokrater kan?

Europa er hverken fjerne magteliter eller korrupte bureaukrater. Europa er dig og mig. Og den måde vi lever, handler og samarbejder med hinanden på. VI ER EUROPA!

Og vi har brug for Europa som aldrig før for at løse de problemer, vi ikke kan løse alene fra klima til flygtninge.

Det kræver, at vi kommer tilbage på et solidarisk spor – ikke kun i ord. Også i handling.

Og vi kan passende starte med børnene fra Moria. Nu.

Mange bruger tid på at diskutere Radikale Venstres rolle i dansk politik.

Jeg ved godt, at vi i det forgangne år ofte er blevet opfattet som utålmodige. Som besværlige. Ja endda som rabiater, fordi vi ønsker at handle hurtigt på den krise, videnskaben viser os, truer menneskeheden. Jeg kan ærligt sige, at vores intention i hvert eneste tilfælde har været at gøre tilværelsen mere meningsfuld for flere.

Når vi bliver utålmodige, er det, fordi vores håb og drømme for fremtiden er så store. Tænk, hvilket grønt Danmark vi kunne skabe, hvis vi ville, fremfor at ignorere at isen smelter, og temperaturerne stiger.

Når vi bliver besværlige, er det, fordi vi ikke vil gå på kompromis med helt grundlæggende værdier.

Og når vi søger det brede samarbejde, er det fordi, det altid har været vores rolle at smøge ærmerne op og trække de store partier væk fra stilstanden og mod forandringen.

Så når Socialdemokratiet drejer mod venstre grøft i en grad, så mange frygter for, om økonomien kan holde.

Og når Venstre næsten drejer hovedet af led for at please sig til venner på den yderste højrefløj.

Så kalder vi radikale til samling om en plan for Danmark, som med rigtige løsninger på virkelige problemer viser, at fremtiden hverken ligger til højre eller venstre – men foran os.

For det, der altid optager Radikale Venstre, er, hvordan vi gør Danmark grønnere, friere og stærkere.

Så mennesker kan leve liv, der giver mening for dem.

Det har været vores kompas i 115 år.

Det holder vi fast i.

For det er det, der får Danmark på sporet!

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-oestergaards-tale-ved-radikale-venstres-landsmoede-2020>